

Beste volgers van HAM.

Het gaat traag, zeer traag. De tijd gaat snel, maar hier is hij dan de eerste nieuwsbrief voor 2026. Mijn excuses voor de laattijdigheid.

Het afronden van het weekend met de uitreiking van de laatste Louis Paul Boon- prijs is achter de rug. Maar met goede moed en vooral veel inzet starten wij een nieuw werkjaar. Projecten staan nog in de kinderschoenen en vragen nog veel liefde en zorg. Maar we komen er wel. We hebben een goede uitreiking gehad van onze Louis Paul Boon- prijs en zijn klaar voor de volgende. De zoektocht is begonnen. Kandidaten keuren lijkt beetje vies woord maar toch. Onze aandacht gaat dit jaar zeker uit naar een persoon of vereniging welke een beetje onder de radar van de goedgegemeente werkt. Of moet ik zeggen, beetje vanuit de onderbuik van de maatschappij. Ach, prijzen genoeg voor bekenden en mensen die iedereen wel eens opmerkt. We vergeten nogal dikwijls diegene die zomaar omdat het kan, mensen motiveert en doet bewegen of denken vanuit kunst om een beter mens te zijn.

Wij geven geen geldprijs, al zouden wij dat natuurlijk wel graag willen, maar erkenning van hun werk en niet te vergeten geen symbolische Ham meer maar een echt beeld om op de kast of in de tuin te plaatsen. Maakt niet uit. Wij gaan ervanuit dat een schouderklopje en een vriendelijk woord meer aanmoediging zijn dan geld prijzen. Waardering is niet uit te drukken in geld.

Als vereniging is een voortbestaan ook afhankelijk van diegenen die jaren voor het erfgoed van HAM hebben gezorgd. Het was mij dan ook een eer om de leden die de vereniging verlieten toch even in de kijker te stellen.

*"Vrijwilligers hebben niet per se tijd,
ze hebben het hart."*

Elizabeth Andrew

Voor allen die er niet bij waren en toch even willen weten wat er allemaal zo gezegd is op de uitreiking dan kan je nu even meelesen met de toespraken van die dag.

Geachte aanwezigen. Als kersverse voorzitter van Honest Arts Movement is het de eerste keer dat ik de Louis Paul Boon-prijs mag inleiden

In 2023 had Honest Arts Movement een historische leeftijd van 50 jaar bereikt. En dat hebben we gevierd door een groot evenement. Hierna zijn we even in een bezinningstijd gegaan om de vereniging een nieuw leven in te blazen en ook ,eerlijk gezegd, wat aan te passen aan de tijd waarin we leven. Leden kwamen en, spijtig genoeg, verlieten de vereniging weer. Maar we zijn er weer en geloof me met weer de kracht van vroeger, de gedrevenheid en inzet die er was is terug. En daar hebben we twee jaar lang aan gewerkt. En ik ben zeer vereert en vooral fier dat ik het voorzitterschap heb aangenomen van een groep uitzonderlijke mensen. En als eerste wil ik daarom toch enkel mensen eren die de vereniging hebben verlaten, maar wel hun stempel hebben gedrukt en vooral ook indruk hebben gemaakt op mij en de rest van de groep. Erik Mathijs, Ron Chiers, Roos van Akker en Fredericq Delaere (is afwezig daar hij op reis is met studenten). Benedicte Verheggen en Anne lise Rogier. Elk in hun eigen functie of het nu voorzitter was of administratie, dichter of de maker van de nieuwsbrief of kunstenaar. Ze deden de vereniging alle eer aan en brachten ze ook leven in onze werking. Mag ik hen vragen om even tot hier te komen en hun een klein geschenk aan te bieden uit naam van ons allen om hen te bedanken voor hun werk en inzet. Als nieuwbakken voorzitter wil ik hen beloven om het werk verder te zetten met het zelfde enthousiasme zoals zij het deden.

NIEUWSBRIEF 2026-1

We zijn nu aan het laatste onderdeel gekomen van deze twee dagen, Laat me nu komen aan het punt waar jullie wel op wachten en dat is dan de overhandiging van de Louis Paul Boon-prijzen aan onze genomineerden. Dit maal kozen we voor twee prijzen. Een persoon en voor de eerste keer in het bestaan van HAM ook een vereniging. Al wil ik wel de aandacht vestigen op een zeer belangrijke verandering deze keer en ook voor de nieuwe toekomst van de prijs. Na de vele betogingen en bedreigingen zijn wij dan toch bezweken onder de druk om af te zien van het overhandigen van een echte ham aan de laureaten. Na lang beraad en een intense introspectie hebben wij dan ook besloten om een kunstwerk aan te bieden aan hen. Dit heeft als voordeel dat het niet kan bederven en een leven lang meegaat. Als ook is het weersbestendig dat als de krijger van dit voorwerp van intense schoonheid het in zijn voortuin kan plaatsen als teken van dankbaarheid. Wij zijn op alles voor bereid, mag ik Nicole vragen om er dan maar aan te beginnen. Nicole aan jou het woord

Aankondiging Kunsthal

Doordat we een jaartje overgeslagen hebben om een Louis Paul Boon-prijs uit te reiken, hebben we meteen 2 laureaten gekozen: een individueel kunstenaar en een collectief of vereniging. We beginnen met het collectief nl. De KUNST-HAL.

Moet ik jullie nog uitleggen wat de Kunsthal is?

In één van hun infofolders staat: 'Kunsthal Gent is een experimenteel kruispunt voor de presentatie en ontwikkeling van hedendaagse kunst, sinds 2018 gevestigd in een 14de -eeuwse karmelieten klooster in het centrum van Gent.(Lange Steenstraat)

Op een paar jaar tijd is Kunsthal Gent uitgegroeid tot een initiatief dat in de wijk en ver daarbuiten een nieuwe dynamiek geeft en de buurt erbij betreft. In 2024 vierden ze hun 5-jarig jubileum.

Vandaag ontvangen ze de Louis Paul Boon-prijs.

En het kan niet op: de Kunsthal heeft ook nog een van De Henry van de Velde Awards in de wacht gesleept.

Waarom geven we hen nu een Louis Paul Boon-prijs?

Vanuit een visie van samenwerking, collectiviteit en gelijkwaardigheid, wil De Kunsthal het verschil maken in de hedendaagse kunstwereld. Ze willen als collectief een open huis zijn die de vitaliteit belichaamt van de stad en de wereld rondom, een broedplaats voor nieuwe initiatieven, in de atmosfeer en noden van deze veranderende tijd, in de geest van Kaboum!

Pragmatischer uitgedrukt: Kunsthal Gent :

- experimenteert met nieuwe manieren van omgaan met kunst en kunstwerken
- gaat in gesprek met zowel lokale, nationale als internationale kunstenaars.
- onderzoekt en omarmt de marges van de stad en de maatschappij, zoals Louis Paul Boon dit ook deed in zijn tijd.

Alhoewel hun locatie bijlange niet zo zeker meer is...hebben ze hun wortels en netwerk zoals het wortel- en dradennetwerk van bomen en paddenstoelen, in de stad Gent vertakt want kunstpraktijken verschijnen op plekken waar je ze niet altijd verwacht.

Hoe ze dat doen en hoe ze te werk gaan? Laat ik ze nu liever zélf aan het woord.

Nicole Ledegen

Lieve lezer,

Hoe zet je een presentatie van 45 minuten,
die vooral een visuele en gedeelde beleving was, om in een korte tekst?
Bij deze een poging.

**Kunsthal Gent will always
be a construction site.**

Kunsthal Gent is een meerstemmig en experimenteel kruispunt voor de presentatie en ontwikkeling van hedendaagse kunst. Wij zien onszelf als een plek waar nieuwe ideeën en initiatieven groeien in de ontmoeting tussen kunstenaars, organisaties, publiek en bondgenoten.

Kunsthal Gent gedraagt zich als een 'stad in wording' die zich op verschillende snelheden ontwikkelt: in het weekend een monumentale tentoonstellingsruimte voor bezoekers, en op werkdagen een dynamische werkplek, residentieplek en platform voor publieke activiteiten.

Are exhibitions the most
suitable form for the art
that we present?

#15 Stroom Den Haag, 'Where's the exhibition?', 2019

Onze artistieke programmalijnen: Presentatie, Ontwikkeling & Platform

Tijdens onze presentatie hebben we toegelicht hoe onze werking rust op drie belangrijke pijlers:

- **Presentatie:** Met onder andere de *Endless Exhibition* (door Prem Krishnamurthy) en diverse tijdelijke tentoonstellingen van lokale en internationale kunstenaars.
- **Ontwikkeling:** Via programma's zoals *Permanently Practising*, *Syllabus* leesgroepen en mini-residenties bieden we ruimte voor artistieke verdieping.
- **Platform:** Kunsthal Gent is een ontmoetingsplek via initiatieven zoals de *Refuge*, De Vrijdagavonden, Zomersalon: Buy Local, en evenementen zoals Museumnacht.

Do it together.

#101

Roxette Capriles, 2018

Kunsthal Gent maak je samen

Een rode draad in ons verhaal is het principe van collectiviteit. "Kunsthal Gent maak je samen" is niet voor niets onze baseline. Ons kernteam van 9 leden (5,8 VTE) werkt volgens principes van zelfsturing, gedeeld leiderschap en autonomie. Maar dit alles is enkel mogelijk dankzij de kunstenaars en een breed netwerk van freelancers, stagiaires, vrijwilligers, bondgenoten, het Kunstenaarsfonds, de Stad Gent en de Vlaamse Gemeenschap, die allen op hun manier bijdragen aan de werking.

Can you see the future of
the Endless Exhibition?

#119

APPARATUS 22, Everything is at play,
Kunsthal Gent, 2019

Toekomst

Naar de toekomst toe blijven we ons verenigen met andere (cultuur)organisaties en collectieven, blijven we ons inzetten voor onze democratische rechten, lanceren we ons Kunstenaars waarmee we meer kansen mogelijk maken voor kunstenaars in Gent en focussen we ons op de duurzaamheid van onze plek, onze werking en iedereen errond.

All catering is vegetarian.

#52

Dankwoord

We zijn ontzettend vereerd met de erkenning van de Honest Arts Movement: het doet enorm deugd gezien te worden voor wat we proberen te doen. Deze prijs is een prachtige stimulans voor ons team en al onze partners. Een grote merci en een oprechte dankjewel.

Met hartelijke groeten,

Team Kunsthal Gent

Aike, Bert, Danielle, Jana, Jens, Klaartje, Tim, Tomas en Valentijn

Toespraak bij het ontvangen van de Louis Paul Boon-prijs

Lieve iedereen, lieve mensen van de Honest Arts Movement,
Lieve vriend Jan,

Bij een dankwoord en na het horen van zo'n heerlijke koan die mijn maat Jan me schonk zou ik nu moeten doen wat Rubens en zoveel andere grote kunstenaars graag over pochten, namelijk uit de losse hand mijn woorden tot een perfecte cirkel dwingen.

Er is in mijn geval veel voor te zeggen dat de cirkel rond is nu ik vereerd word met deze Louis Paul Boon-prijs. Iemand met een slecht karakter zou ongetwijfeld kunnen stellen dat ik hier zelfs jaren naar verlangd heb, eerst gelijk een hunkerende puber aan de rand van de literaire dansvloer, daarna gelijk een ervaren leerling die in een seance veel te knullig het spook van zijn meester oproept in de hoop dat de dode alsnog zijn zegen uitspreekt.

Boons werk zit diep in mij, maar ik heb het tevens moeten uitzweten.

Sta me toe u uit te leggen hoe dat komt.

Probeer u voor te stellen hoe ik was als student en later als gewetensbezwaarde die dicht bij het werk van Louis Paul Boon stond. Beeld u een jonge snaak in die schrijver wilde worden, maar die niets te zeggen had. 'A young man with the itch to make and nothing to say': zo beschreef James Joyce ooit genadeloos een jonge Samuel Beckett die in Parijs enkele jaren uit pure bewondering diens secretaris werd. Zo heb ik mij jarenlang gevoeld. Ik wist dat ik niets te zeggen had. Op het Louis Paul Boon-documentatiecentrum bleef ik de gigant uit Aalst dag in dag uit tegen komen die van alles te zeggen had en dat op zoveel verschillende manieren briljant deed. Boon had niet alleen het grootste bakkes dat ik me toen kon voorstellen, de levende meesters die mij omgaven zoals Kris Humbeeck op de universiteit van Antwerpen maakten dan ook nog eens duidelijk dat Boons subversiviteit geen vergelijk had, zijn belezenheid soms verdoken bleef doch enorm was, zijn analyses van de twintigste eeuw zo scherp als een scheermes, en zelfs in zijn klunzigheid en kleinburgerlijkheid bleek hij doordacht en vol zelfspot. Het kon niet op en ik wist toen dat ik dat allemaal niet op kon. Zijn werk was een festijn én een moeras. Een spiegel was het voor mij als prutsend scribent alvast niet. Ik geraakte compleet verstrikt in zijn universum en kreeg alleen maar woorden op papier die krampachtige imitaties waren. Dat waren tegelijk pijnlijke en zeer pathetische jaren omdat ik mijn wanhoop verborg achter het masker van de intellectueel die niet vies was van blufpoker.

Ik had toen uiteraard geen idee hoe zeer verliteratureluurd ik was, waarmee ik à la Boon wil zeggen dat ik geen wereld zag buiten de letteren en dat de wereld mij evenmin zag.

In al mijn adoratie en mijn smachten ooit zelf een Boon te willen zijn, kon ik niet vatten dat het de wereld was die Boon had doen ontkiemen op een mestvaalt, dat zijn 'gij' er een was die als een 'gij' de wereld zag en zichzelf daarbij niet spaarde, dat hij een schrijver was die kwaad bleef op de leugen en de onrechtvaardigheid en het net daarom zoveel met woorden bekampte.

De prijs voor dat onwaarschijnlijke engagement van hem was bitterheid. Die les heb ik pas een paar jaar later geleerd, op het moment dat ik zelf eindelijk begon te publiceren en me daarbij begon te bekwamen in zelfbeklag over het gebrek aan erkenning. Via het toenmalig literair tijdschrift Maatstaf kreeg ik een van zijn allerlaatste geschriften in handen, bladzijden die zich voordeden als een dagboek van een meneerke Boon, het zoveelste maskerspel van hem, maar een waarbij het masker nog nauwelijks zichtbaar was, met bladzijden die

het omzichtig. Wie Boon leest en graag ziet komt aardig wat zwartgalligheid onder de ogen. Dit was echter een nulpunt, een ultieme onttovering, en ik wist dat ik dit ter harte moest nemen. Indien een gigant zoals hij succes als een doodlopende straat beschouwde waarbij hij zichzelf en zijn werk tegen een blinde muur wierp, moest ik me als jonge schrijver hoeden voor een gelijkaardige bitterheid.

Ik heb toen een eed gezworen. Word niet bitter gelijk uw held.

Ik genas mezelf van de hoop op erkenning.

Ik was misschien achtentwintig.

Ik heb mij moeten ontvoogden van hem én van de literatuur.

Ik moest de wereld toelaten en me erdoor laten bijten.

Achteraf bekeken is het onwaarschijnlijk wat voor een intellectuele burcht ik met boeken had gebouwd om de wereld daarbuiten uit te sluiten terwijl ik dacht dat ik net het omgekeerde deed, dat ik de wereld aanklaagde, de samenleving berispte, mezelf niet spaarde.

Doe ik dat nu wél?

Zo lijkt het misschien als u mijn woorden hoort, veronderstel ik.

Maar ik weet het niet. Ik twijfel.

Dertig jaar na de eed die ik heb gezworen is er geen bitterheid, dat stel ik enigszins opgelucht vast. Maar de twijfel is wel toegenomen.

Heb ik al ooit de wereld echt bij de lurven gehad, de leugen onthuld, de dubbelzinnigheid in elk van ons bloot gelegd?

Dat ik het niet weet.

Er zijn boeken gekomen uit de pogingen dat te doen.

Dat is een feit.

Maar die boeken verjoegen de twijfel niet.

Want achter heel dit verhaal schuilt nog steeds de verteller, de speler, de charlatan die weet dat een masker plezant is, die plezier vindt in het zo goed mogelijk vertellen van onderdrukking en miserie, die zichzelf woedend ziet zijn, die het vreselijk vindt wanneer anderen hem als een stem beschouwen, vervolgens een megafoon voorbinden en dan hopen dat ik kwaak wat zij menen te denken.

En rond mijn dubbelzinnigheid ligt ondertussen nog steeds de wereld, lieve mensen, we zijn er door omgeven. Maak u geen illusies, want dat doe ik ook niet, die wereld is net zo goed die van ons als die van Boon, want zoveel is er niet veranderd, maar eerder getransformeerd. De sukkelaars zijn er nog, de leiders vol waan ook, de middenklasse is veel groter geworden dan voorheen en hapt gelijk een vis op het droge in een spirituele leegte en een artificiële droom. En elk woord van verzet daartegen telt én is waardeloos, tegelijk.

En dat wist hij. En gij allen weet dat ook.

We zijn weerloos én bewapend.

We hebben woorden die we delen om elke rechtvaardigheid aan te klagen, elke kloteleider kort te wieken en elke begoocheling, ook de eigenwaan, met zelfspot te besprenkelen.

Intussen blijft deze kermis draaien op onze kosten.

We kunnen niet verder. We moeten verder, om het met een parafrase van Beckett te zeggen. We moeten het stof blijven weg blazen, zoals Boon ons voorhield in het begin van zijn Kapellekensbaan.

Wacht efkes.

Bestaat er wel een 'wij'?

Dat zeg ik dus, dat hou ik u voor.

Wij. Gij niet dus.

Wij leven in waan en beleven hopelijk hier en daar wat liefde.

Dat ook. En dat 'ook' mogen we nooit vergeten, vind ik. Af en toe een drager van de liefde zijn. En tegen de aanstellers zeggen dat ze uwe zak mogen opblazen, wat voor gender ge ook zijn.

Goed volk hier aanwezig, wie twijfelt kan geen perfecte cirkel zomaar uit zijn losse pols schudden. Wie twijfelt zet wat krabbels en vraagtekens en tracht ze te ordenen tot een uiting van diepe dankbaarheid. En die voel ik.

Dank u uit het putteke van mijn ziel. En roep samen met mij: Leve Boon!

Kris Neyt (°1957) kunstenaar en voorzitter HAM vzw
achter een glazen kist verschijnt de huidige wereld ten tonele,
een prikkelend verhaal op zoek naar één lijn.

Bijl en zwaard hakken de wereld diep,
hou mekaar vast aan vliegende daken (n.ledegen)

Installatie " Het zwarte denken" Vitrine Lounge Zebrstraat